REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SESVETAMA
Industrijska cesta 15, Sesvete

Poslovni broj: P-143/2026-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama po sucu pojedincu Željki Bajzek u pravnoj stvari tužitelja Darka Dobrice iz Rakovca, Rakovec 62, OIB: 02111844237, zastupan po Bruni Petrovčiću, odvjetniku iz Koprivnice, Opatička 5/II protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupano po Sanji Vukina, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Vukina & partneri iz Zagreba, Prilaz Gjure Deželića 30 radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 27. listopada 2026., u prisutnosti punomoćnika stranaka i tužitelja osobno, 16. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba ČL. 4. Ugovora o kreditu broj: 90629/2005 sklopljenog dana 12.10.2005. godine između tužitelja Darka Dobrice, Rakovec 62, Rakovec, OIB: 02111844237 i prednika tuženika HVB Splitska banka d.d. Split, R. Boškovića 16, MBS: 060000488, sljedećeg sadržaja:

"4. KAMATNA STOPA/NAKNADA
b) naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1,00%
(slovima: jedan posto) od iznosa odobrenog kredita, plaća se jednokratno prije korištenja kredita odnosno iz odobrenog kredita. Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu neovisno o korištenju odnosno iskorištenom iznosu kredita."

II. Nalaže se tuženiku OTP banka dioničko društvo, Ulica Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833 da tužitelju Darku Dobrici, Rakovec 62, Rakovec, OIB: 02111844237 isplati iznos od 185,32 EUR-a zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 14.12.2005. do 31.12.2007. godine po stopi od 15% godišnje, od 1.1.2008. godine do 31.7.2015. godine po stopi u visini koja se određuje za svako

polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, od 1.8.2015. godine do 31.12.2015. godine do 31.12.2022. godine po stopi u visini koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1.1.2023. godine do 29.12.2023. godine po stopi u visini koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku OTP banka dioničko društvo, Ulica Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833 da tužitelju Darku Dobrici, Rakovec 62, Rakovec, OIB: 02111844237 naknadi parnični trošak u iznosu od 1.556,55 eur sa zakonskom zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, od presuđenja do plaćanja, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj tvrdi da je kao korisnik kredita sa prednikom tuženika sklopio ugovor o kreditu broj: 90629/2005 dana 12. listopada 2005. godine, solemniziran od strane Javnog bilježnika Krešimira Copić pod brojem OU-933/2005 dana 12. listopada 2005. godine, a kojim ugovorom mu je odobren i isplaćen iznos od 29.224,28 CHF u protuvrijednosti u kunama, obračunato po srednjem tečaju banke na dan korištenja kredita te je ugovorena obročna otplata kroz 84 mjeseca u jednakim mjesečnim anuitetima. Tužitelj je kredit vratio u cijelosti.
Tuženik je tužitelju dana 14. listopada 2005. godine naplatio jednokratnu naknadu za obradu kredita u iznosu od 292,24 CHF, a što je obračunato po srednjem tečaju za CHF kreditora na dan isplate iznosilo 1.396,36 tadašnjih kuna odnosno prema fiksnom tečaju konverzije 185,32 eur, a u skladu sa članom 4 predmetnog Ugovora o kreditu u kojem je navedeno da tuženik takvu jednokratnu naknadu naplaćuje u visini od 1,00 % od iznosa kredita.
Predmetni ugovor sklopljen je u okolnostima u kojima je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te je kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazio zbog nesporne činjenice da je financijska institucija te profesionalno trgovačko dioničko društvo, nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i na taj način tužitelja doveo u neravnopravni položaj u kojem tužitelj nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog tipskog ugovora, čime je tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, članak 81, 82 i 87 (Narodne novine broj 96/03).

Tuženik prije sklapanja predmetnog ugovora s tužiteljem nije pojedinačno pregovarao o odredbi iz članka 4 Ugovora, niti je tužitelju bilo prezentirano koje on to točno troškove ima u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi tužitelj iste morao nadoknaditi, niti mu je objašnjena struktura tih troškova i zašto bi iznos te naknade bio u izravnoj koleraciji sa iznosom kredita. Također u ugovoru nije navedeno po kojem će se tečaju obračunati sporna naknada, a nije precizirano ni da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili neki drugi dan.
Polazeći od činjenice da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kredita bile sastavni dio standardiziranog ugovora unaprijed sastavljenog od strane tuženika a o kojim odredbama se s tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo niti je on imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama sudionika ugovora te je tužitelj kao stranka bio u slabijem položaju u odnosu na banku kao jaču ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava i načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu zabrane zloupotrebe prava.
Naknada za obradu kredita prema mišljenju tužitelja ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima što je čini nepoštenom i nema opravdanih razloga za naplatom ovakve naknade jer je tuženik financijska institucija i odobravanje kredita je jedna od usluga koju ona pruža u okviru svog temeljnog poslovanja te se ista naplaćuje upravo kroz cijenu kredita, odnosno kamatu pa s obzirom na navedeno je ista ništetna i tužitelj predlaže da se utvrdi da je odredba 4 citiranoga Ugovora ništetna te da mu tuženik isplati iznos od 185,32 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom.

2. Tuženik u svom odgovoru na tužbu ističe da tužitelj nije potrošač, ističe prigovor zastare.

3. Na ročištu 6. svibnja 2026. tuženik ističe da ne osporava niti osnovu niti visinu tužbenog zahtjeva, ali ne priznaje tužbeni zahtjev.

4. U tijeku dokaznog postupka sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu, platne liste te saslušao tužitelja.

5. Među strankama je nesporno da su zaključile ugovor o kreditu na iznos od 29.224,28 CHF, da je rok otplate iznosio 84 mjeseca, a namjena kredita bila je kupnja motornoga vozila.

6. Člankom 4 Ugovora određena je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,00 % od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno prije korištenja kredita, odnosno iz odobrenog kredita, a korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita. Također je nesporno da je tužitelj otplatio predmetni kredit.

7. Tužitelj saslušan kao stranka u svom iskazu navodi da prilikom sklapanja ugovora nije bio upoznat sa troškovima obrade kredita, niti je znao koliko

oni iznose budući ga nitko od službenika banke nije upozorio na te troškove. Ne osporava da je pročitao ugovor, ali samo one dijelove koji su mu bili bitni, a to je iznos kredita, rate i rok otplate. Prilikom čitanja nije obratio pažnju na te troškove obrade kredita. Ugovor je bio tipiziran, odnosno već unaprijed pripremljen i on nije mogao utjecati na odredbe ugovora, niti je mogao o njima pregovarati. Kredit mu je bio potreban za kupnju auta, za osobne potrebe i nije bio registriran na OPG kojeg je otvorio negdje 2012. ili 2013.

8. Kako je već navedeno tuženik nije osporio niti osnov niti visinu tužbenog zahtjeva.

9. Prema ocjeni ovog suda tužitelj je potrošač u smislu Zakona o zaštiti potrošača čl. 3. (NN 96/03, 46/07, 79/ 07 – dalje: ZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora i prema kojem je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Tužitelj je predmetni kredit iskoristio za kupnju auta, a sud nije imao razloga ne povjerovati tužitelju. Stoga sud smatra da je predmetni kredit odobren tužitelju kao fizičkoj osobi, a ne za neku njegovu poslovnu djelatnost, a i u samom Ugovoru je u točki 2. navedeno da je namjena kredita "za kupnju motornog vozila iz točke 9.3 ovog Ugovora".

10. Članak 1021 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 dalje u tekstu: ZOO) propisuje da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Prema čl. 84. ZZP/03 nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Prema čl. 4 st. 2 Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktiva 93/13/EEZ) procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi se na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. U presudi Suda Europske Unije poslovni broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. utvrđen je točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ pa se tako ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom „glavni predmet ugovora“ trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju dok odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom.

11. Predmet ovog spora je jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva i ona prema ocjeni ovog suda ne predstavlja predmet ugovora o kreditu jer se on odnosi na bitne činidbe ugovora koje definiraju bit ugovornog odnosa tj. koje taj ugovor čine baš ugovorom o kreditu, a nije ni cijena jer su prema čl. 1021 ZOO-a cijena ugovora o kreditu ugovorene kamate. Jednokratna naknada za obradu

kreditnog zahtjeva se prema tome i u smislu čl. 4 st. 2 Direktive 93/13/EEZ smatra akcesornom odredbom i dopušteno je ocjenjivati je li odredba o toj naknadi poštena bez ograničenja iz čl. 84 ZZP/03 i čl. 4 st. 2 Direktive 93/13/EEZ pa sud smatra da je potrebno provesti test nepoštenosti sporne odredbe.

12. Prema čl. 81. st. 1. ZZP/03 i čl. 3 st. 1 Direktive 93/13/EEZ ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Na temelju iskaza tužitelja, kojeg je sud u cijelosti prihvatio jer je iskazivao logično, životno i neposredno uvjerljivo, sud je utvrdio da je tuženik tužitelju dao prethodno formulirani standardni ugovor pa je u skladu s čl. 81. st. 2. ZZP/03 utvrdio da stranke nisu pojedinačno pregovarale o odredbi o naknadama uključujući i jednokratnu naknadu za obradu kredita. Dakle, iz iskaza tužitelja je razvidno da je Ugovor o kreditu sastavljala banka i da on nije mogao pregovarati oko nikakvih odredbi Ugovora, pa tako ni oko tzv. ulazne naknade koja je predmet ovog spora. Prema odredbi čl. 81. st. 4. ZZP/03 na tuženiku kao trgovcu je teret dokaza ako tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, a tuženik to nije dokazao u ovom sporu.

13. Dakle, među strankama nije sporno da je tužitelju naplaćena jednokratna naknada za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu od 1,00% od 29.224,28 CHF, a što iznosi 185,32 eura. U tekstu predmetnog Ugovora nije naveden iznos te naknade, nego je u čl. 4. Ugovora, kako je već rečeno, samo propisano „naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 1,00% od iznosa odobrenog kredita“.

14. Međutim, sama činjenica da u Ugovoru nije naveden iznos navedene tzv. ulazne naknade, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Naprotiv ne samo da ugovorenom tzv. ulaznom naknadom, nisu „pokriveni“, plaćeni stvarni troškovi, jer bi tada ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, s obzirom da eventualni troškovi tuženika nisu determinirani visinom odobrenog iznosa kredita, već ujedno tužitelju nije niti jasno i nedvosmisleno predočeno na što se konkretno odnosi ta tzv. ulazna naknada, što se tom naknadom zaista plaća. Naime ukoliko bi se iz te tzv. ulazne naknade trebao platiti trošak rada djelatnika banke, postavlja se pitanje iz kojeg razloga bi se taj trošak uopće isplaćivao iz predmetne naknade, a ne iz ugovorenih kamata, jer opis poslova radnog mjesta kreditnog savjetnika za građanstvo uključuje razgovor s klijentima, davanje informacija o svim uvjetima kredita, kao i sama obrada kredita, što uključuje i provjeru kreditne sposobnosti svakog pojedinog klijenta. Dakle, tuženik ne objašnjava ni ne dokazuje zašto bi ti troškovi u konkretnom slučaju iznosili baš utuženi iznos. Također i sam tužitelj iskazuje da mu prilikom ugovaranja kredita nije objašnjeno što plaća tom jednokratnom naknadom pa prema ocjeni ovog suda određivanje jednokratne nagrade za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1,00 % nije niti transparentno ni jasno.

15. U presudi Suda Europske Unije poslovni broj C- 224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. navedeno je i da čl. 3 st. 1 Direktive EEZ 93/13, koji je istovjetan čl. 81. st. 1. ZZP/03, treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, a to treba provjeriti sud koji provodi postupak. U konkretnom slučaju na tuženiku je bio teret dokaza temeljem čl. 221.a Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje u tekstu: ZPP).

16. Prema ocjeni ovog suda ranije navedena odredba čl. 4 predmetnog Ugovora o kreditu je nepoštena ugovorna odredba jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo i unaprijed ju je formulirao tuženik kao trgovac, a tužitelj kao potrošač nije imao niti je mogao utjecati na njen sadržaj pa je takva odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača, a protivno načelu savjesnosti i poštenja. Tužitelju je banka kao jača ugovorna strana u konkretnom pravnom odnosu nametnula plaćanje jednokratne naknade, povrh preuzete obveze vraćanja pozajmljenog iznosa uvećanog za ugovorene kamate, s tim da iz predmetnog Ugovora uopće nije jasno što se tom naknadom podmiruje ni koliko ona iznosi, a nije jasno ni kakve su to ostale naknade i troškove koje bi tužitelj bilo dužan platiti, što je sve protivno načelu savjesnosti i poštenja. Takva nepoštena odredba je prema čl. 87. st. 1. ZZP/03 ništava.

17. Stoga je sud u točki I. izreke presude usvojio tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj traži da se utvrdi da je ništetna odredba predmetnog Ugovora iz čl. 4 kako je to citirano u navedenoj točki izreke presude.

18. S obzirom na to da je odredba predmetnog Ugovora na temelju koje je tužitelju naplaćena jednokratna naknada u iznosu od 185,32 EUR ništetna, tuženik je prema čl. 323 st. 1 ZOO-a dužan vratiti tužitelju taj iznos. Tužitelj na taj iznos ima pravo i na naplatu zakonskih zateznih kamata u skladu s čl. 1115 ZOO-a od dana kad je tuženik taj iznos stekao jer je on, kao što je već utvrđeno, bio nepošten kad je tužitelju nametnuo ugovaranje sporne odredbe za koju je utvrđeno da je nepoštena i ništetna.

19. Tuženik je istaknuo prigovor zastare koji nije osnovan. Naime, prema Pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici Građanskog odjela VSRH broj Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323 st. 1 ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. O ništetnosti spornih odredbi odlučeno je tek u ovoj presudi, a na ovo potraživanje koje se odnosi na povrat plaćene jednokratne naknade za obradu kredita primjenjuje se opći

zastarni rok od pet godina iz čl. 225 ZOO-a koji još nije ni počeo teći jer ova presuda još nije pravomoćna.

20. Sud je stoga u točki II. izreke presude naložio tuženiku da tužitelju isplati iznos od 185,32 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 14. prosinca 2005. do isplate u skladu s čl. 1115. ZOO-a jer je ta naknada tuženiku plaćena 14. listopada 2005., što nije sporno između stranaka, ali tužitelj potražuje kamatu od 14. prosinca 2005.

21. Odluka o troškovima parničnog postupka sud je odlučio primjenom čl. 154. st. 1. ZPP-a te je tuženik dužan tužitelju platiti parnični trošak u iznosu od 1.556,55 EUR, a koji trošak se sastoji od sudske pristojbe na tužbu 26,55 eur, na presudu 30,00 eur te troška zastupanja po punomoćniku što zajedno sa 25% PDV-a iznosi 1.500,00 eura (sastav tužbe, podneska od 27.4.2026, 30.4.2026., po 200,00 eura, i zastupanje na ročištu 6.5.2026., 14.10.2026., 27.10.2026. po 200,00 eura), odnosno ukupno 1.556,55 eur. Na dosuđeni trošak priznata je zakonska zatezna kamata koja teče od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate.

22. Odluka o kamatama na troškove postupka temelji se na čl. 30. st. 3 Ovršnog zakona (112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20, 114/22 i 06/24) u svezi sa čl. 29 st. 2 ZOO-a.

U Sesvetama, 16. studenog 2026.

S U D A C
Željka Bajzek

ŽELJKA BAJZEK

Elektronički potpisano: 16.11.2026T08:58:43 (UTC:2026-11-16T07:58:43Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: a5361bf5-dcf4-40c3-817b-0e72999b0773
Općinski sud u Sesvetama

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se predaje putem ovog suda a za nadležni županijski sud, pismeno u 3 (tri) primjerka.

DNA:

1. Odvj. Bruno Petrovčić
2. Odvj. Sanja Vukina, Odvjetničko društvo Vukina & Partneri d.o.o.

Broj zapisa: **9-30890-2ac82**

Kontrolni broj: **043a2-65aff-3e279**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.